

## Epistola întâi către Timotei – Stanley Bruce Anstey

### Capitolul 3

#### Funcțiile din casa lui Dumnezeu (versetele 1-16)

În 1 Timotei 3, Pavel trece de la preoție la conducerea bisericii (funcții administrative) în casa lui Dumnezeu. Acestea sunt două domenii de administrare complet diferite. Ele au fost confundate cu domeniul darurilor (așa cum este descris în 1 Timotei 4), ceea ce a dus la tot felul de erori - cum ar fi inventarea funcției de duhovnic. Prin urmare, este esențial să păstrăm aceste două domenii separate în gândurile noastre și să încercăm să le înțelegem în contextul lor adecvat.

În casa lui Dumnezeu există două funcții în legătură cu conducerea bisericii: una este funcția de „supraveghetor” (grecesc *episkopos*) și a doua este funcția de „slujitor” (grecesc *diakonos*). Lucrarea unui supraveghetor are de-a face cu grija pentru viața *spirituală* a turmei locale a lui Dumnezeu; lucrarea slujitorului se ocupă de nevoile *temporale* ale Bisericii. Pavel nu intră aici în detaliile lucrării lor, ci se concentrează mai degrabă pe calitățile morale necesare la amândoi; aceasta este în concordanță cu tema scrisorii. Este important să ne amintim că acestea sunt sarcini *locale*; ele sunt valabile numai în biserica (adunarea) locală, unde supraveghetorul și slujitorul sunt acasă (Faptele apostolilor 14.23). Un supraveghetor exercită supravegherea numai în adunarea din care face parte, în nici o altă adunare.

#### Supraveghetorul (versetele 1-7)

Instrumentul obișnuit al Domnului de a conduce o adunare locală în îndatoririle ei administrative sunt prin cei care „vă conduc în Domnul” (1 Tesaloniceni 5.12,13; Evrei 13.7,17,24; 1 Corinteni 16.15-18; 1 Timotei 5.17). Această frază a fost tradusă în versiunea engleză King James Version (KJV) prin „cei care au stăpânirea asupra voastră”. Dar această traducere induce în eroare. Aceasta ar putea da impresia că există o castă specială de oameni care trebuie să „domnească” peste turmă - adică clerul (preoții).<sup>1</sup>

Acești bărbați trebuie să fie „cu” turma, să o îndrume și să o conducă (1 Petru 5.2), nu trebuie să se înalțe „deasupra” ei (1 Petru 5.3). „Supravegherea” în această calitate nu se referă la conducerea în chestiuni de doctrină publică, ci la chestiunile administrative ale adunării. A confunda aceste două lucruri înseamnă a înțelege greșit diferența dintre dar și funcție, care sunt două domenii distincte în casa lui Dumnezeu. William Kelly spune că unii dintre cei care „preiau conducerea” probabil că nu dau învățătură deloc în mod public; dar este foarte bine și de mare ajutor dacă o pot face (1 Timotei 5.17). Se așteaptă ca acești bărbați să cunoască principiile Cuvântului lui Dumnezeu și să fie capabili să le prezinte adunării, astfel încât aceasta să înțeleagă cum vrea Dumnezeu să o conducă în problemele cu care se confruntă (Tit 1.9).

---

<sup>1</sup> Această traducere este o dovadă clară că versiunea engleză King James Version era în mâinile clerului, atunci când a fost tradusă, și că traducătorii au influențat-o într-o oarecare măsură. Folosirea cuvântului „episcop” în textul KJV din 1 Timotei 3.2 este un alt exemplu.

### Trei cuvinte care descriu conducătorii responsabili din biserică (adunare)

În epistole sunt folosite *trei* cuvinte pentru a descrie pe acești conducători responsabili într-o adunare. Toate acestea se referă la o singură funcție:

1. **„Bătrânii”** (*presbuteroi*):  
Acest cuvânt se referă la cei care au o vârstă înaintată - vorbește despre *maturitatea și experiența* necesare pentru această slujbă. Cu toate acestea, nu toți bărbații mai în vârstă din biserică slujesc neapărat în calitate de conducători (1 Timotei 5.1; Tit 2.1,2).
2. **„Supraveghetori”** (*episkopoi*):  
Acest cuvânt se referă la lucrarea pe care o fac - *păstoresc* turma (Faptele apostolilor 20.28; 1 Petru 5.2), *veghează* asupra sufletelor (Evrei 13.17) și *sfătuiesc* (1 Tesaloniceni 5.12).
3. **„Conducători”** (*hegoumenos*):  
Acest cuvânt se referă la capacitatea lor spirituală de a *conduce* și de a *îndruma* în chestiuni administrative.

După cum am menționat mai devreme, nu este vorba de trei poziții diferite în biserică, ci de trei aspecte ale uneia și aceleiași funcții. Acest lucru poate fi observat în modul în care Duhul lui Dumnezeu folosește acești termeni în mod interschimbabil (compară Faptele apostolilor 20.17 cu Faptele apostolilor 20.28 și Tit 1.5 cu Tit 1.7). Știm că, în creștinismul tradițional, un „episcop” este un înalt funcționar bisericesc, care exercită autoritate asupra mai multor biserici locale, în care există mai mulți bătrâni și diaconi. Cu toate acestea, Biblia nu vorbește despre ei ca atare. Același cuvânt tradus prin „supraveghetor” în Faptele apostolilor 20.28 este tradus prin „supraveghetor” și în 1 Timotei 3.1 [în KJV este tradus prin „episcop”]. Acest lucru arată că ambii termeni înseamnă același lucru. În afară de aceasta, Scriptura indică faptul că au existat mai mulți episcopi (supraveghetori) într-o anumită adunare (Faptele apostolilor 20.28; Filipeni 1.1; Tit 1.7), dar nu vorbește niciodată de un episcop peste mai mulți diaconi și bătrâni.

### Numirea supraveghetorilor

Acești bărbați nu trebuie să se numească pe ei înșiși supraveghetori/păstori/conducători și nici nu trebuie să fie numiți de către adunare - chiar dacă aproape fiecare grup bisericesc face acest lucru astăzi. Peste tot în Scriptură, bătrânii au fost numiți de un apostol sau de o persoană desemnată de acesta (Faptele apostolilor 14.23; Tit 1.5) *pentru* o adunare (nu *de către* o adunare). Și aceasta avea loc numai după ce Duhul lui Dumnezeu a lucrat în anumite persoane și le-a chemat pentru această lucrare (Faptele apostolilor 20.28). Aceste persoane vor fi cunoscute prin *grija* lor devotată pentru sfinți, prin *cunoașterea* principiilor biblice și prin *judicata lor sănătoasă*.

Deoarece astăzi nu există apostoli [oficiali] (sau delegați ai unui apostol) pe pământ, nu poate exista o numire oficială de bătrâni/ supraveghetori/conducători, așa cum a existat în biserică primară. Acest lucru nu înseamnă că lucrarea supraveghetorilor nu poate continua; Duhul lui Dumnezeu continuă să ridice oameni evlavioși, care să supravegheze în bisericile biblice. Cu siguranță că aceștia ar fi aceiași pe care apostolii i-ar hirotonisi (numi), dacă ar fi în viață astăzi. Este important să vedem că un om nu devine supraveghetor fiind ales de o adunare, ci prin faptul că Duhul Sfânt îl ridică și îl echipează pentru această lucrare (Faptele apostolilor 20.28). Adunarea ar trebui să fie capabilă să discearnă ce face Duhul Sfânt în și prin astfel de bărbați. În consecință, sfinții trebuie să îi „recunoască” (1 Tesaloniceni 5.12), să îi „respecte” (1

Tesaloniceni 5.13), să îi „onoreze” (1 Timotei 5.17), să le „urmeze” credința (Evrei 13.7), să li se „supună” (Evrei 13.17) și să îi „salute” (Evrei 13.24).

Motivul pentru care Scriptura nu spune niciodată că adunarea ar trebui să-și aleagă și să-și hirotonească (numească oficial) bătrânii: adunarea nu are nicio împuternicire de ordinare dată de Dumnezeu, pentru a putea exercita această funcție referitoare la bătrânii. Este înțelepciunea lui Dumnezeu să fie așa, pentru că, prin natura noastră, avem tendința de a-i alege pe cei care se potrivesc cu înclinațiile noastre. Dacă un om aspiră să devină supraveghetor, s-ar putea, având în vedere această tendință, să se simtă presat să se conformeze dorințelor și poftelor adunării (bisericii), pentru a fi ales pentru această funcție. Dacă starea adunării (bisericii) este slabă, aceasta ar putea dori lucruri care nu sunt în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, iar supraveghetorii ar putea fi tentați să facă compromisuri în privința principiilor, pentru a rămâne în funcție ca supraveghetori. De aceea, o astfel de procedură tinde să producă buni „membri de partidă”, care fac ceea ce vrea biserica, în loc de oameni credincioși, care insistă asupra a ceea ce învață Scriptura și o impun, dacă este necesar - chiar dacă aceasta înseamnă căderea în dizgrație față de anumite persoane din biserică.

### Responsabilitatea supraveghetorului

#### *Versetul 1*

Scopul principal al conducerii bisericii este de a menține în fiecare adunare sfințenia și ordinea în casa lui Dumnezeu. Supraveghetorii sunt responsabili să preia conducerea în acest sens și să se asigure că adunarea este condusă pe un curs biblic. Acest lucru are a face cu două domenii principale de responsabilitate:

- Atenție la ceea ce *intră în adunare*. Aceasta include principiile de primire a unui credincios în părtășie.
- Atenție pentru ceea ce (sau cine) *se află în adunare*. Aceasta include păstoria și disciplina bisericii etc.

**1 Timotei 3.1:** Vrednic de încredere este cuvântul: „Dacă dorește cineva slujba de supraveghere, bună lucrare dorește”.

Pavel începe prin a vorbi despre cei care doresc să îndeplinească o „slujbă de supraveghetor” în adunare. Ea este o „lucrare” „bună [frumoasă]” și necesară, și aceștia ar trebui încurajați în acest sens. Cu câțiva ani mai devreme, Pavel se adresase bătrânilor bisericii din Efes cu o dorință a sa, prezentându-le o schiță a lucrării pe care trebuiau să o facă în calitate de supraveghetori (Faptele apostolilor 20.28-35).

### Activitatea unui supraveghetor

Rezumatul său servește ca un ghid pentru toți cei care vor să supravegheze turma lui Dumnezeu în locul în care se află. Acesta prevede următoarele:

- *Păstoriți turma* (Faptele apostolilor 20.28).
- Păziți-vă de *două* pericole principale: *lupii, care intră, și bărbații, care se ridică* pentru a „trage ucenicii după ei” (Faptele apostolilor 20.29-31).
- Folosiți cele *două* mari resurse, pe care Dumnezeu le-a dat pentru această lucrare: *rugăciunea și Cuvântul lui Dumnezeu* (Faptele apostolilor 20.32).
- Implică-te într-o *slujire de îngrijire* a altora (Faptele apostolilor 20.33-35).

Faptele apostolilor 20.17 arată clar că existau deja bătrâni în biserica din Efes. Dar Pavel a avertizat în acel moment, că unii dintre bătrâni vor deveni apostatați (Faptele apostolilor 20.30) și, de aceea, aceste instrucțiuni (în 1 Timotei 3) ar fi foarte necesare, pentru a-i înlocui. Faptul că în acest loc, în acel moment, existau unii care „doreau” să facă această lucrare indică faptul că trebuiau să fie unii care să continue această lucrare. Însă, imediat după ce Pavel a vorbit despre această slujbă în casa lui Dumnezeu, el continuă să arate că această lucrare nu este potrivită pentru fiecare frate din adunare. Există anumite calificări morale necesare pentru cel care trebuie să supravegheze turma. Pavel oferă o listă de cincisprezece calificări:

### Calificările unui supraveghetor

#### Versetul 2

**1 Timotei 3.2:** Trebuie deci ca supraveghetorul să fie fără vină, soț al unei singure soții, cumpătat, chibzuit, cuviincios, primitor de oaspeți, capabil să învețe pe alții;

- „fără vină”

În ceea ce privește caracterul personal al supraveghetorului, nu i se poate imputa nicio greșeală gravă. El nu este implicat în nicio practică dubioasă și discutabilă în viața sa. Ideea aici este că trebuie să fie ireproșabil.

- „soț al unei singure soții”

Acest lucru arată că lucrarea în casa lui Dumnezeu trebuie să fie făcută de bărbați și nu de femei. Pavel nu spune „soția unui singur bărbat”. Chiar dacă acest lucru nu este popular astăzi, aceasta este însă ordinea lui Dumnezeu. În prezent, femeile predică și dau învățătură în biserică nu numai de la amvon, ci și în roluri administrative ca prezbiteri și diaconi. Cu toate acestea, din Scriptură reiese clar că femeile nu trebuie să se implice în treburile administrative ale bisericii (1 Timotei 2.12; Faptele apostolilor 15.6). Indiferent cât de competente și serioase ar fi aceste femei, în astfel de poziții în casa lui Dumnezeu ele neagă drepturile lui Dumnezeu ca Dumnezeu Creator. El a instituit această ordine morală în creație, așa cum am constatat în 1 Timotei 2.13, și El Se așteaptă ca toți cei din casa Sa, care au autoritatea Sa, să păstreze ordinea Sa. Nu este ceva ce au inventat bărbații în efortul lor de a domina femeile sau ceva de genul acesta; este ordinea lui Dumnezeu în casa lui Dumnezeu.

Unii consideră că „soț al unei singure soții” înseamnă că un supraveghetor nu are voie să se căsătorească decât o singură dată și că, dacă soția sa moare, nu are voie să se căsătorească din nou. Dar nu asta înseamnă. Aceasta înseamnă pur și simplu că bărbatul nu trebuie să aibă mai multe soții. În acele zile, bărbații cu mai multe soții erau adesea mântuiți; o astfel de persoană putea fi primită în adunare, dar această funcție nu îi era destinată. Căsătoriile sale nu erau conforme cu comportamentul adecvat în casa lui Dumnezeu în fața lumii. Planul lui Dumnezeu, „de la începutul creației”, a fost ca mariajul să fie între *un* bărbat și *o* femeie - nu un bărbat cu mai multe soții (Marcu 10.2-12). Dumnezeu a permis poligamia în timpul Vechiului Testament; și a permis-o și în zilele Noului Testament. O persoană putea intra într-o astfel de relație înainte de a fi convertită, dar nu acesta era planul lui Dumnezeu pentru bărbați și femei. Chiar dacă ea era permisă în biserică pentru cei convertiți din păgânism și iudaism, asta nu însemna că un creștin avea voie să practice poligamia.

- „*cumpătat*”  
Aceasta înseamnă că este un creștin serios; nu trebuie să fie caracterizat prin prostie sau neseriozitate. Astfel de nebunii nu fac decât să-i strice influența și să distrugă încrederea, pe care credincioșii ar trebui să o aibă în el (Eclesiastul 10.1). El trebuie să se comporte cu demnitate, fără a fi mândru.
- „*chibzuit*”  
A fi chibzuit înseamnă să știi cum să te porți în mod corespunzător în orice situație din viață.
- „*cuviincios*” (cu măsură, *cumpătat*; *traducere Kelly*).  
Supraveghetorul ar trebui să fie cunoscut pentru faptul că nu merge la extreme în toate domeniile vieții, fie că este vorba de mâncare, băutură, timp liber, hobby-uri etc. El ar trebui să fie cunoscut ca fiind unul care se stăpânește pe sine și duce o viață moderată.
- „*primitor de oaspeți*”  
Casa lui este deschisă pentru credincioși. Mediul familial este locul în care supraveghetorul și soția sa își pot arăta dragostea și grija față de sfinți într-un mod practic.
- „*capabil să învețe pe alții*”  
Acest lucru nu înseamnă că trebuie să aibă darul public de învățător, ci că el cunoaște adevărul și îi poate ajuta pe cei care doresc să-l învețe (Faptele apostolilor 18.26); și, de asemenea, că poate apăra credința, atunci când aceasta este atacată (Tit 1.9). De asemenea, el trebuie să „păstorească turma” (Faptele apostolilor 20.28; 1 Petru 5.2). Dar aceasta nu înseamnă că trebuie să aibă neapărat darul de „păstor” (Efeseni 4.11).

### Versetul 3

**1 Timotei 3.3:** ... nu dedat vinului, nu bătauș, ci blând, nu certăreț, nu iubitor de bani; ...

- „*nu dedat vinului*”  
Dacă cineva nu-și poate controla propriul duh, prin faptul că nu-și controlează pofta carnală după vin, cum poate conduce eficient în adunare? Supraveghetorul, care are la inimă grija turmei, va ține seama de mărturia sa în fața celorlalți și va avea grijă să nu facă pe nimeni să se poticnească prin consumul de vin. El nu va permite, de dragul mărturiei, să ajungă sub puterea unui astfel de viciu (Proverbele 31.4).
- „*nu bătauș*”  
El nu este un om violent; nu recurge la intimidare, pentru a-și impune voința în adunare.
- „*blând*”  
El este blând și ține seama de sentimentele credincioșilor și de aceea îi tratează cu tandrețe. De aceea ei îl văd ca pe o persoană la care se pot adresa cu plăcere cu problemele lor.
- „*nu certăreț*”  
El este cunoscut pentru faptul că evită controversele, în loc să le caute. Unii oameni sunt mereu în mijlocul controverselor și al certurilor, dar el nu este marcat de ele. Acest lucru nu înseamnă că nu abordează probleme controversate în biserică, atunci când este necesar, ci că nu caută cearta.
- „*nu iubitor de bani*”  
El este cunoscut pentru faptul că este generos cu banii, în loc să-i strângă. Câștigarea de bani poate deveni un dumnezeu (1 Timotei 6.9-10), dar el nu are un astfel de țel înaintea ochilor.

Versetele 4,5

**1 Timotei 3.4,5:** ... conducându-și bine propria casă, având copiii în supunere, cu toată demnitatea (dar, dacă cineva nu știe să-și conducă propria casă, cum va îngriji de Adunarea lui Dumnezeu?); ...

- *„conducându-și bine propria casă”*  
Aceasta înseamnă că și-a dovedit aptitudinea pentru această lucrare în sfera mai mică și mai modestă a propriei gospodării. El are „copii credincioși” (Tit 1.6) și își ține copiii în „supunere”. Dacă își administrează bine propria gospodărie, dovedește că este capabil să „îngrijească de Adunarea lui Dumnezeu”.

Versetul 6

**1 Timotei 3.6:** ... să nu fie de curând venit, ca să nu se îngâmfe și să cadă în vina diavolului.

- *„să nu fie de curând venit”*  
Acest lucru arată că este nevoie de experiență și maturitate în această lucrare de supraveghere; un tânăr credincios pur și simplu nu are încă această experiență. Acest lucru este valabil și pentru un frate mai în vârstă, dar nou în credință. Dacă se implică în treburile administrative ale adunării prea devreme în viața sa creștină, el poate deveni îngâmfat și poate cădea în „vina diavolului” - ceea ce înseamnă că se lasă dus de propria importanță. Este nevoie de o anumită experiență în încercările pustiei vieții, pentru a învăța ce este în inimile noastre (Romani 7.18); nu vom ști niciodată pe deplin până la scaunul de judecată al lui Hristos. Un tânăr sau un creștin proaspăt convertit probabil că nu a descoperit încă „suferința inimii sale” (1 Împărați 8.38) și poate deveni preocupat de importanța sa nou descoperită printre credincioși și astfel să ajungă la cădere într-un mod teribil (Proverbele 16.18).

Noii convertiți și tinerii credincioși își pot exercita preoția în adunare (1 Timotei 2) și își pot exercita darul în predicare sau învățătură (1 Timotei 4), dar nu ar trebui să fie implicați în această lucrare de supraveghere (Faptele apostolilor 15.6). În concordanță cu aceasta, vedem în Faptele apostolilor că Pavel și Barnaba aveau obiceiul de a *nu* angaja *bătrâni* într-o adunare nou înființată. Ei au așteptat să facă acest lucru la a doua lor vizită, când exista deja o oarecare creștere și stabilitate printre cei mântuiți (Faptele apostolilor 14.21-23).

Versetul 7

**1 Timotei 3.7:** Dar trebuie să aibă și o bună mărturie de la cei de afară, ca să nu cadă în dispreț și în cursa diavolului.

- *„să aibă o bună mărturie de la cei de afară”*  
Nu în ultimul rând, viața unui supraveghetor trebuie să fie în concordanță cu mărturisirea pe care o face în fața lumii. Dacă nu este așa, creștinismul și mesajul său de har, pe care încearcă să-l reprezinte, vor fi respinse de lume. Ele vor fi văzute ca fățărnicie. Exemplul trist al lui Lot ilustrează acest aspect: viața lui era atât de neconformă cu mesajul pe care îl transmitea ginerilor săi, încât el era „ca unul care face glume” (Geneza 19.14). Ei nu l-au luat în serios.

Pavel mai adaugă ceva: cine nu se îngrijește de mărturia sa personală în fața lumii, nu numai că poate fi batjocorit de lume, dar poate cădea și în „cură diavolului”. Acest lucru arată că cineva care deține o poziție de supraveghetor devine o țintă specială a inamicului. Satan îi vizează pe toți acești conducători din biserică. Dacă poate, le va întinde o capcană, implicându-i în ceva discutabil, pentru a-i acuza și pentru a discredita creștinismul (Apocalipsa 12.10). Dacă în afară de aceasta satan poate face ca supraveghetorii să părăsească adunarea din cauza unor chestiuni litigioase, este posibil ca prin influența lor să-i „atragă pe ucenici după ei” (Faptele apostolilor 20.30). Acest lucru arată că locul și lucrarea unui supraveghetor în adunare nu este pentru creștinii imaturi sau nechibzuți.

Nu trebuie să gândim că aceste calități morale, descrise pentru supraveghetori, se aplică doar lor și că este acceptabil ca restul credincioșilor să trăiască sub standardul acestor lucruri, deoarece ei nu sunt supraveghetori. Ar fi greșit să spunem: „Nu sunt un bătrân, așa că nu trebuie să mă interesez de aceste lucruri în viața mea”. Dumnezeu nu are două standarde morale pentru poporul Său - unul pentru supraveghetor și altul pentru restul turmei. Acest lucru este demonstrat de faptul că bătrânii trebuie să fie „exemple pentru turmă” (1 Petru 5.3). Turma trebuie să-i imite pe bătrâni în aceste standarde morale, pentru că *toți* credincioșii trebuie să fie marcați de aceste lucruri. Instrucțiunile pe care Pavel le dă cu privire la bătrâni și diaconi *ar trebui* să fie în toți, dar ele *trebuie* să fie în cei care fac această lucrare.

Am putea crede, de asemenea, că această sarcină nu poate fi îndeplinită în biserică de astăzi, deoarece există foarte puțini oameni care îndeplinesc aceste standarde pentru supraveghere. Însă noi nu credem că Dumnezeu ar priva adunările locale de acest fel de conducere și ajutor. Ce este de făcut atunci? Cine este calificat pentru a prelua această sarcină? Credem că există un principiu călăuzitor în 1 Corinteni 16.15-18. Nu există nicio indicație că în această adunare au fost numiți vreodată bătrâni, deși Pavel a stat la ei timp de un an și jumătate (Faptele apostolilor 18.11). Probabil din cauza asemănării cu lumea a credincioșilor din Corint, el nu a văzut pe nimeni potrivit pentru această funcție. Dar la sfârșitul primei sale scrisori către ei le-a dat un principiu, care credem că răspunde la întrebare: el i-a lăudat pe credincioșii din acea adunare pentru anumiți frați din rândul lor, care erau „devotați” la îngrijirea turmei. Poate că ei nu aveau calificările necesare pentru a fi supraveghetori, dar ei făceau această lucrare printre credincioși într-un mod neoficial. De aceea a existat o conducere locală în această adunare din Corint, chiar dacă probabil era foarte slabă. Pavel i-a îndemnat pe sfinți să se „supună” unora ca aceștia.

Acesta este un principiu folositor pentru vremea noastră, când nu există apostoli pe pământ, care să hirotonisească (sau să numească oficial) bătrâni și când există deficiențe similare în rândul bărbaților din diferite adunări în ceea ce privește aceste calificări morale. Dacă există persoane care se îngrijesc de turmă cu interes dumnezeiesc - chiar dacă nu au viața lor perfect în ordine, așa cum se spune în acest capitol -, sfinții ar trebui totuși să-i recunoască și „să-i prețuiască în dragoste, datorită lucrării lor” (1 Tesaloniceni 5.13).

Ar trebui să ne amintim, de asemenea, că în toate aceste lucruri din acest capitol, Pavel *nu* vorbea despre aptitudinea unei persoane pentru exercitarea darului său spiritual de predicare sau de dare de învățătură sau altele asemenea, ci despre aptitudinea sa pentru o funcție în conducerea bisericii. Acestea sunt două lucruri diferite, care aparțin la două sfere diferite în casa lui Dumnezeu. Unii sunt de părere că un frate nu ar trebui să slujească prin Cuvântul lui Dumnezeu prin predicare și dare de învățătură, pentru că familia lui nu este în ordine sau pentru că îi lipsește o altă calificare enumerată în acest capitol în legătură cu supraveghetorii. Lipsa

unor astfel de calități îi poate împiedica pe oameni să accepte slujirea cuiva, dar nu îi interzice să predice sau să învețe. Dacă acesta este cazul nostru și ne lipsesc unele dintre aceste lucruri în viața noastră personală, ar trebui să „mergem smeriți” (Isaia 38.15) în slujire, vorbind în spirit de smerenie și din perspectiva faptului că am eșuat (2 Samuel 23.5). Dar dacă conținutul a ceea ce le prezentăm credincioșilor este bun și util, ar trebui să fie acceptat de ei, chiar dacă provine dintr-un vas care eşuează.

### **Diaconii (versetele 8-13)**

Cuvântul „diacon” înseamnă pur și simplu „slujitor” și poate fi tradus ca atare. Un „diacon [slujitor]” este cel care, fiind în slujba Domnului, se ocupă de problemele temporale. De exemplu, atunci când Barnaba și Pavel au pornit în prima lor călătorie misionară, „aveau și pe Ioan, ca slujitor” (Faptele apostolilor 13.5). Cuvântul „slujitor” este într-adevăr un cuvânt diferit în limba greacă, dar se referă la același fel de muncă. Așadar, Ioan Marcu i-a ajutat pe Barnaba și pe Pavel în lucrurile temporale de pe câmpul de misiune. În cazul „diaconului [slujitorului]” din 1 Timotei 3 este vorba despre lucruri temporale referitoare la biserica locală.

Faptele apostolilor 6.1-5 ilustrează acest lucru. În adunarea de la Ierusalim a apărut o nevoie practică de a administra lucrurile temporale. Apostolii din acea adunare au spus: „Nu este drept ca noi, lăsând Cuvântul lui Dumnezeu, să slujim la mese” (Faptele apostolilor 6.2). Cuvântul „a sluji” are aici aceeași rădăcină ca și „diacon”. Astfel, anumiți bărbați au fost desemnați să se ocupe de „slujirea zilnică” (sau de distribuirea darurilor) și să „slujească la mese”, astfel încât apostolii să fie liberi să își continue lucrarea de slujire a Cuvântului.

Cu regret, biserica de astăzi a îndepărtat termenul de „slujitor” de la sensul și utilizarea sa biblică și l-a asociat cu poziția creată de om a unui cler cu titlurile oficiale de „preot” și „pastor”. Locul și activitatea unui preot/pastor au fost transformate într-o poziție proeminentă de predicare și dare de învățătură în biserică, adesea însoțit de o echipă de oameni. În Sfânta Scriptură este exact opusul: un slujitor slujește celor care vor să predice și să dea învățătură (Faptele apostolilor 13.5; Romani 16.1)! Această confuzie face parte din dezordinea pe care oamenii au adus-o în casa lui Dumnezeu.

Pavel nu detaliază activitatea unui „diacon [slujitor]”, ci, ca și în cazul supraveghetorului, se concentrează pe calitățile morale, pe care trebuie să le aibă cineva pentru a face această activitate. Putem vedea imediat că aici calificările nu sunt la fel de înalte ca cele ale unui supraveghetor. O diferență notabilă: nu se menționează că diaconul trebuie să fie „capabil să învețe pe alții”. Chiar dacă biserica de astăzi a pus un slujitor (preot) în poziția unuia care învață pe alții și predică, Scriptura nu spune despre un slujitor că trebuie să aibă capacitatea de a *învăța pe alții* adevărul! Este adevărat că se spune despre el că trebuie „să păstreze taina credinței”, ceea ce indică faptul că ar trebui să cunoască adevărul, așa cum ar trebui să facă toți credincioșii. Dar nu se menționează că trebuie să fie „capabil să învețe pe alții”.

O altă diferență notabilă între aceste două funcții este că supraveghetorii nu trebuie să fie aleși de adunare pentru lucrarea lor, în timp ce adunarea trebuie să-și aleagă diaconii/slujitorii. Acest lucru devine evident în Faptele apostolilor 6; apostolii au sfătuit adunarea din Ierusalim să aleagă oamenii pe care îi considerau cei mai potriviți pentru această lucrare. Există o anumită înțelepciune în aceasta: cine ar putea cunoaște mai bine caracterul acestor oameni decât cei care trăiesc zilnic în comuniune cu ei? De asemenea, ar trebui să se țină seama: chiar și după ce adunarea i-a ales pe acești bărbați, nu i-a hirotonit, deoarece, atunci ca și acum, ea nu are



autoritatea de a face acest lucru. Adunarea îi aducea pe cei pe care îi alegea la apostoli, care apoi aceștia îi puneau oficial în această funcție (vezi și 2 Corinteni 8.18,19). Un „frate”, care era bine cunoscut pentru seriozitatea sa, a fost „ales de adunare” pentru a ajuta la gestionarea colectei și pentru a o duce credincioșilor săraci din Ierusalim.

### Șapte calificări, pe care trebuie să le aibă un diacon/slujitor

Versetele 8,9

**1 Timotei 3.8,9:** Slujitorii, la fel: demni, nu cu două fețe, nu dedați la mult vin, nu doritori de câștig josnic, păstrând taina credinței într-o conștiință curată.

Pavel enumeră șapte calificări, pe care trebuie să le aibă un „diacon”:

- „*demn*”  
El trebuie să fie un creștin lucid și serios, care se comportă în mod demn.
- „*nu cu două fețe*”  
El nu este cunoscut pentru că răspândește povești, care nu corespund realității.
- „*nu dedat la mult vin*”  
El trebuie să se gândească la mărturia sa în fața altora și să fie atent să nu-i facă pe alții să se poticnească prin consumul de vin.
- „*nu doritor de câștig josnic*”  
El nu ar trebui să se distingă prin faptul că se străduiește să facă bani în mod necuvenit - mai ales prin mijloace îndoielnice. Acest lucru este important, deoarece una dintre îndatoririle unui diacon/slujitor este să se ocupe de colectele credincioșilor (Faptele apostolilor 6.1-4). Dacă se știe că cineva este prea preocupat de bani, nu ar fi înțelept să încredințezi cuiva cu o astfel de slăbiciune să se ocupe de fondurile adunării - ar putea fi tentat să fure.
- „*să păstreze taina credinței într-o conștiință curată*”  
El nu numai că trebuie să fie drept credincios în doctrină, dar trebuie să „păstreze credința” (revelația adevărului creștin) „cu o conștiință curată”. O conștiință curată în ceea ce privește adevărul înseamnă să ai convingerea sinceră că îl practici, pentru că îl crezi cu adevărat.

Versetul 10

Pavel adaugă:

**1 Timotei 3.10:** Și aceștia, de asemenea, să fie întâi încercați, apoi să slujească, fiind de [dacă sunt de] neînvinuit.

- „*întâi încercați*”  
Diaconii [slujitorii] trebuie să fie încercați într-un domeniu mai mic, înainte de a li se încredința administrarea lucrurilor temporale din biserică. Acest lucru arată că trebuie să existe o introducere treptată în această lucrare.
- „*de neînvinuit*”  
Idea aici este că diaconul/slujitorul trebuie să aibă o mărturie fără contradicții, astfel încât nimeni să nu-l poată acuza pe bună dreptate de rău și să aducă astfel o acuzație rușinoasă împotriva mărturiei creștine.

Versetul 11

**1 Timotei 3.11:** Femeile, la fel: demne, nu defăimătoare, cumpătate, credincioase în toate.

Spre deosebire de instrucțiunile pentru supraveghetor, „femeile [KJV *wives* = 'soțiile']” diaconilor sunt menționate în legătură cu activitatea unui diacon. Acest lucru se datorează faptului că ele pot participa la această muncă temporală, în timp ce aceasta nu este în cazul sarcinilor administrative ale unui supraveghetor. Aceasta este o altă diferență între aceste două funcții. Faptul că o soră poate fi un ajutor în această lucrare temporală este arătat de cazul lui Fivi. Ea era „slujitoare [diaconiță]” a adunării din Chencrea (Romani 16.1). Acest fapt arată că o soră poate fi o „slujitoare” - dar, desigur, nu în sensul tradițional al cuvântului, așa cum este folosit în creștinism pentru un duhovnic. De altfel, nici un frate nu ar trebui să se afle în această poziție [de duhovnic]!

**Patru caracteristici necesare ale unei slujitoare/diaconițe**

Patru lucruri sunt menționate în legătură cu caracterul care ar trebui să se vadă la „femeile” care îi slujesc pe credincioși în această funcție:

- „*demne*”  
Ea trebuie să fie o femeie creștină serioasă, care se comportă într-un mod demn.
- „*nu defăimătoare*”  
Ea nu se lasă contaminată de bârfele din adunare – și nicidecum dacă unele dintre ele nu sunt adevărate.
- „*cumpătate*”  
Ea își exercită stăpânirea de sine în viața personală.
- „*credincioasă în toate*”  
Ea este demnă de încredere în chestiunile care privesc adunarea.

**Sunt adăugate încă două lucruri**

Versetul 12

**1 Timotei 3.12:** Slujitorii să fie soți ai unei singure soții, conducându-și bine copiii și propriile case; ...

Se mai adaugă două lucruri în legătură cu diaconul/slujitorul:

- „*soț al unei singure soții*”  
Ca și supraveghetorul, el nu trebuie să trăiască în poligamie.
- „*conducându-și bine copiii și propriile case*”  
Ca și în cazul supraveghetorului, este necesar ca diaconul să aibă relații de familie și gospodărie ordonate. Conducerea, în sensul în care este folosit aici, nu înseamnă că el este suveran, ci mai degrabă că își înțelege poziția de cap de familie și își îndeplinește responsabilitățile care îi revin în această poziție, gestionând și conducând gospodăria într-un mod ordonat.

Versetul 13

**1 Timotei 3.13:** ... pentru că cei care au slujit bine își dobândesc o poziție bună și multă îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus.

Dacă această lucrare temporală este îndeplinită cu credincioșie, diaconul/slujitorul va primi oportunități în alte domenii de slujire - în mod deosebit în mărturisirea Evangheliei. Ei „își dobândesc o poziție bună și multă îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus”. Viața ordonată a unui diacon/slujitor și lucrarea credincioasă a acestuia în casa lui Dumnezeu devin o mărturie pentru toți, că el este o persoană de încredere. Prin exercitarea darului său în slujirea Cuvântului (dacă ar avea un astfel de dar), mărturia vieții sale dă putere slujbei sale. Acest lucru este evident în viața lui Ștefan și a lui Filip din Faptele apostolilor 7 și 8. Acești bărbați erau diaconi în adunarea de la Ierusalim (Faptele apostolilor 6.5) și, după ce și-au exercitat cu credincioșie slujba, au devenit îndrăzneți în credință și au mărturisit despre Domnul în fața Sinedriului (Faptele apostolilor 7) și în orașul Samaria (Faptele apostolilor 8). Ștefan avea darul învățării, iar Filip era un evanghelist talentat (Faptele apostolilor 21.8). Cu toate acestea, exercitarea darurilor lor spirituale în slujire nu trebuie confundată cu misiunea lor locală în adunarea din Ierusalim; sunt două domenii diferite în casa lui Dumnezeu.

### Scopul acestei îndrumări (versetele 14-16).

Versetele 14,15

**1 Timotei 3.14,15:** Îți scriu acestea sperând să vin la tine mai curând; iar dacă voi întârzia, ca să știi cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului.

Pavel face o pauză apoi, pentru a-i reaminti lui Timotei motivul pentru care a scris aceste îndrumări și i le-a trimis. A vrut să i le înmâneze personal lui Timotei, dar se temea că va fi împiedicat. Prin providența lui Dumnezeu, această scrisoare inspirată a fost păstrată de-a lungul timpului, pentru ca Biserica să aibă acest model al casei lui Dumnezeu - lucru pentru care suntem foarte recunoscători.

Dacă Timotei trebuia să îi îndrume pe credincioși să se comporte într-un mod adecvat casei, avea nevoie de acest model, după care să se orienteze. De aceea Pavel spune: „cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu”. Spunând în continuare „care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului”, el arată că Biserica trebuie să *dea mărturie despre adevăr* și să fie o *temelie pentru adevăr*:

- „Stâlpul” vorbește despre o mărturie. (Un stâlp, în sensul în care este folosit aici, nu este ceva care susține o clădire, ci un monument, care dă mărturie despre anumite lucruri sau fapte; Geneza 31.44-48; Exodul 24.4; Deuteronomul 12.3 etc.). În acest sens, Biserica trebuie să dea mărturie despre adevăr, prin susținerea unei doctrine sănătoase în slujire.
- O „temelie” este un *suport*. În acest sens, Biserica are sarcina de a susține adevărul printr-o conduită plăcută lui Dumnezeu. O viață creștină plăcută lui Dumnezeu dă putere și sprijin mesajului de har pe care îl vestim în această lume.

Acest lucru arată: adevărul nu trebuie să fie expus doar din punct de vedere doctrinar în slujba publică, ci trebuie să fie exprimat și în umblarea și modul de viață al celor care alcătuiesc casa. Prin urmare, Biserica este vasul lui Dumnezeu pentru mărturie în lume; ea trebuie să *vestească*

adevărul și să-l prezinte în fața lumii. Dacă abandonăm părți din adevăr, eșuăm în *mărturia* noastră, iar dacă umblarea noastră este deficitară, eșuăm în a fi un *sprijin*. Cu regret, este exact ceea ce s-a întâmplat în istoria Bisericii.

Să ne amintim deci că Biserica, care este privită ca și casă a lui Dumnezeu, este cea care promovează și susține adevărul. Ea nu este o autoritate legislativă de predare a adevărului, așa cum pretinde Biserica Romano-Catolică; ea este instruită în adevăr de către profeți și învățători și are responsabilitatea de a păstra și practica adevărul.

## Taina evlaviei

### Versetul 16

În mod semnificativ, atunci când Pavel îi spune lui Timotei cum să se comporte în casa lui Dumnezeu, el *nu* stabilește reguli cizelate, pe care să le urmeze, ci îl pune pe Hristos înaintea lui. El afirmă:

**1 Timotei 3.16:** Și cu adevărat, mare este taina evlaviei: „Cel care S-a arătat în carne, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost predicat între națiuni, a fost crezut în lume, a fost primit sus în glorie“.

Așadar, dacă vrem să știm cum să ne comportăm în casa lui Dumnezeu, trebuie să ne uităm la Hristos. Întotdeauna El S-a comportat corect în viața Sa.

Observă: Pavel *nu* vorbește aici despre taina lui Dumnezeu (Apocalipsa 10.7), și nici despre taina Persoanei lui Hristos (Matei 11.27), nici despre taina lui Hristos și a Bisericii (Efeseni 5.32), ci despre „taina evlaviei“. Aceasta este taina prin care iese la iveală toată evlavia adevărată. În Biblie, o „taină” nu este ceva care este ascuns și greu de înțeles, ci un secret divin, care a fost ascuns anterior și care acum este dezvăluit. De când Hristos a venit în lume, această taină a evlaviei a fost descoperită pentru noi.

Secretul adevăratei evlavii și al oricărei conduite corecte constă deci în cunoașterea lui Dumnezeu revelat în Persoana lui Hristos. În acest verset, Hristos ne este prezentat în fața noastră nu numai ca *model*, ci și ca subiect de *contemplare*. Viața lui nu este doar un exemplu, ci și - dacă ne gândim bine - o putere pentru o viață creștină. Puterea pentru un mod de viață evlavios vine nu numai din cunoașterea modului în care Domnul Isus s-a comportat în diferite situații de viață, ci și din meditarea la El. Făcând acest lucru, vom imita căile Sale.

Pavel spune că această taină este „mare” - nu pentru că ar fi așa de neclară, ci prin semnificația ei. Versetul 16 este un rezumat condensat al modului în care Dumnezeu S-a descoperit pe Sine în Hristos. Sunt șase lucruri:

- „*Cel care S-a arătat în carne*”

Acest lucru mărturisește dumnezeirea și întruparea lui Hristos. Când Pavel se referă la Hristos, am putea gândi că ar spune: „Priviți la Hristos ca la un exemplu” sau ceva asemănător; în schimb, el vorbește despre Hristos ca despre Dumnezeu „revelat în carne”. Acest lucru este în concordanță cu tema casei lui Dumnezeu, care Îl arată pe Dumnezeu în această lume printr-un comportament adecvat. Aceasta este ceea ce a făcut Domnul Isus Hristos în mod desăvârșit, atunci când a venit în carne.

- *„îndreptătit în Duh”*  
Fiecare acțiune din viața Sa a fost ceva pe care Duhul Sfânt l-a aprobat și cu care S-a identificat pe deplin, pentru că Domnul era desăvârșit în toate căile Sale.
- *„văzut de îngeri”*  
El a fost subiectul și interesul îngerilor, care l-au văzut fiecare pas de la iesle până la învierea și înălțarea Sa.
- *„predicat între națiuni”*  
El a devenit subiectul mărturiei Evangheliei printre națiuni.
- *„crezut în lume”*  
Mulți au crezut în El în lume. Nu se spune că a fost crezut *de* lume, ci *în* lume, pentru că nu toți au crezut în Evanghelie (2 Tesaloniceni 3.2). Predicarea a fost mondială, dar primirea a fost doar parțială.
- *„primit sus în glorie”*  
Aceasta se referă la intrarea Sa glorioasă în cer.

Așadar, Duhul lui Dumnezeu, îngerii și oamenii au văzut că Domnul Isus l-a revelat pe Dumnezeu în lume. Nu este de mirare că a fost primit în slavă. El este modelul nostru și subiectul contemplării noastre, pentru a revela caracterul lui Dumnezeu în lume.

Cu regret, această mare taină a evlaviei este încă necunoscută necredincioșilor; ei nu pot înțelege sursa și puterea evlaviei creștine.